

wij.

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

زنج

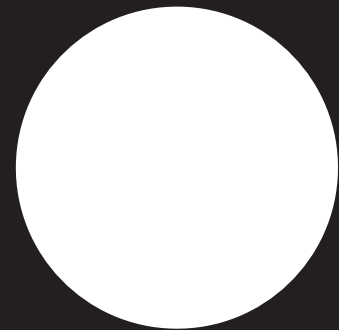
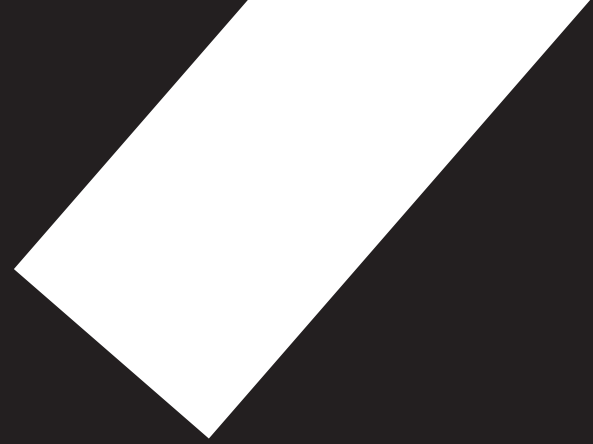
زنج

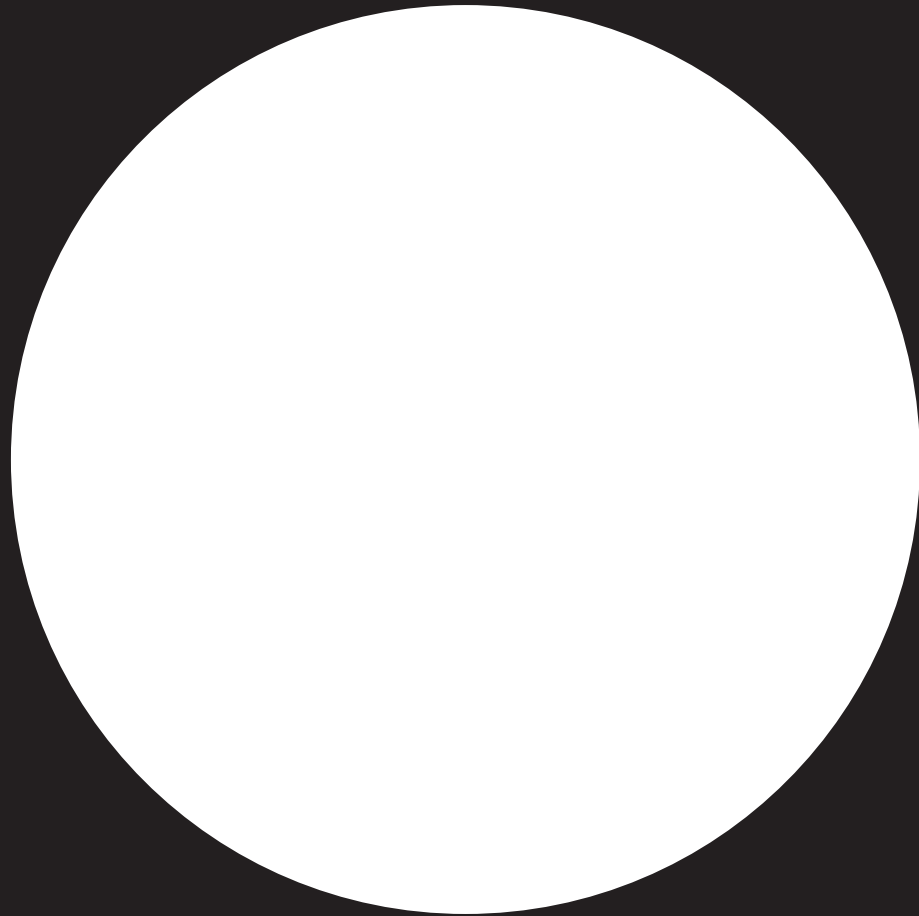
زنج

زنج

voor ons

**Ik ga
proberen
te zeggen
wie 'wij'
wij
wij zijn...**

En dan bedoel ik niet wij, ik, de schrijver, en jij, de lezer. Maar het grote wij, dat reikt tot ver voorbij de muren van het huis, de trein, of het vliegtuig waarin je dit boek leest.

Ik ga proberen te zeggen wie wij zijn. Over die wij wil ik voor iedereen geldende herkenbare dingen zeggen. En dat is niet zo slim.

Want bij alles wat ik zeg over wie wij zijn, is er iemand die denkt: zo ben ik helemaal niet. En dat zegt veel over wie wij zijn. Wij houden er niet van als iemand zegt wie wij zijn.

En nu ik dit opschrijf, weet ik dat er iemand is die dit leest en denkt: ik denk nooit 'zo ben ik helemaal niet'.

Dus als je af en toe denkt terwijl je dit leest: 'Ik hoor niet er niet bij, dit geldt niet voor mij', dan weet je dat je er dan juist wel bijhoort, omdat iedereen die dit leest dat af en toe denkt. Omdat iedereen denkt bijzonder te zijn op ongeveer precies dezelfde manier als jij.

Wij zeggen liever geen wij.
Ik ook niet. «...Ik...»
Ik zeg ook liever ik – IK.

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

ik

Maar nu zal ik wij zeggen. Omdat het leven de afgelopen tijd een aantal keer aan me vroeg wie wij zijn en ik geen antwoord kon geven.

Als er een terroristische aanslag wordt gepleegd, dan staat er drie dagen later in de krant: *'Onze waarden worden aangevallen. Onze identiteit wordt bedreigd.'*

Ik ben dan altijd treurig over de aanslagen en de slachtoffers, maar ook een beetje blij omdat ik denk: 'Jippie, we hebben dus waarden en een identiteit, dat had ik helemaal niet door!'

Maar daarna vraag ik mezelf af: wat zijn die waarden en wat is die identiteit? En daar kan ik dan geen antwoord op geven, al zou iemand een pistool op mijn hoofd zetten.

In mijn verbeelding kloppen aan de ene kant terroristen op onze deur, die ons confronteren met die *wij*-vraag... Of nee, die kloppen niet. Die blazen de deur gewoon op.

Aan de andere kant kloppen er ook mensen aan. Die kloppen wel. Ze kloppen misschien dwingend, maar ze kloppen. Dat zijn de vluchtelingen. En die confronteren ons ook met de vraag wie wij zijn. Want als we ze binnenlaten, dan moeten ze integreren. Maar *waarin*, vraag ik me vaak af.

Het lijkt me moeilijk om je aan te passen in een land waarin iedereen een hekel heeft aan zichzelf en aan dat land, want als je je daaraan aanpast, dan heb je ook een hekel aan dat land, maar dat mag niet.

